

Μια απάντηση στον «ανθρωπιστή» μητροπολίτη Πατρών, Χρυσόστομο

Με αφορμή το περιστατικό που συνέβη κατά την ορκωμοσία του δημοτικού συμβουλίου της Γορτυνίας στην Δημητσάνα (19/12/2010) και κατά το οποίο ο ο μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως, Ιερεμίας, επιτέθηκε λεκτικά σε δημοτικό σύμβουλο, ο οποίος επισήμανε πως οι νόμοι του κράτους δεν προβλέπουν την παρουσία ιερέων κατά την τελετή ορκωμοσίας, ο μητροπολίτης Πατρών, Χρυσόστομος, ανάρτησε ένα άρθρο στην επίσημη ιστοσελίδα της μητρόπολης, με τίτλο «Καυτές επικαιρότητες».

Ο κύριος λόγος που μπαίνω στην διαδικασία να σχολιάσω τα γραφόμενα του ρασοφόρου, είναι μία λέξη (την οποία τονίζω μέσα στο κείμενο) η οποία έκανε τα μηνίγγια μου να πονέσουν απ' την αγανάκτηση και το θράσος αυτού του επαγγελματία ψυχοσώστη και κατά συνθήκην εθνικόφρονα. Αναφέρει λοιπόν, μεταξύ άλλων φαιδρών, ο μητροπολίτης:

[...] Μόνο τό 4% έχει απομείνει από τήν Ἐκκλησιαστική περιουσία, από τίς κατά καιρούς ἀπαλλοτριώσεις της ἀπό τό κράτος γιά τούς «κοινωφελείς» σκοπούς του, καί ἀπό τό έναπομεῖναν μέρος τῆς περιουσίας αὐτῆς κάποιο τμήμα εἶναι δεσμευμένο ὡς δασικό καί κάποιο ἄλλο γιά διαφόρους λόγους δέν εἶναι δυνατόν νά ἀξιοποιηθῆ. Ἀπό αὐτό, τό έναπομεῖναν μέρος τῆς περιουσίας της, ἡ Ἐκκλησία στηρίζει αὐτόν τόν Λαό, τόν πονεμένο, τόν προδομένο, τόν ἀδικημένο καί πολλάκις ἐμπαιζόμενο.

[...] Τελευταῖα ἀκούγονται πλεῖστες ὅσες, ἀνεύθυνες γνώμες περί τοῦ θέματος τῆς μισθοδοσίας τῶν Κληρικῶν. Μιά ἄλλη αἰσχρή προπαγάνδα τῶν γνωστῶν κύκλων ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς, βομβαρδίζονται οἱ ἄνθρωποι μέ συνθήματα ἐναντίον τῶν Κληρικῶν μας, τῶν ἡρώων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι καθ' ἡμέραν ἀναλίσκονται γιά νά ζήση αὐτός ὁ τόπος, γιά νά βρίσκουν λόγον ἀγάπης καί παραμυθίας οἱ ἄνθρωποι στίς πόλεις μας καί στά δύστυχα χωριά μας, τά ὁποῖα ἡ πολιτική τῶν τελευταίων ἐτῶν, τά ρήμαξε καί τά ἐνέκρωσε.

Αυτοί, οί Ἱερεῖς μας, τώρα, πού δέν ὑπάρχει τίποτε στήν Ὑπαιθρο χώρα, οὔτε σχολεῖα, οὔτε δάσκαλοι, οὔτε κάποια ἀρχή νά νοιάζεται γιά τόν τόπο, ὅπου γέροντες πολλάκις ἐγκαταλελειμμένοι ζῶντες μέ σύνταξη τῆς πείνας, ἀγωνίζονται νά κρατηθοῦν ἀξιοπρεπῶς στήν ζωή, αυτοί οί Ἱερεῖς μας μένουν πιστοί στό χρέος κάθε ἡμέρα «φυλάσσουντες τόν τόπο» καί στηρίζοντας ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει, ἀπό τίς ψυχές μέχρι τήν πολιτιστική καί ἱστορική μας παράδοση καί κληρονομιά.

Σ' αὐτούς τούς Ἱερεῖς μας, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται νύχτα καί ἡμέρα στίς πόλεις καί τά χωριά μας, παρέχεται ὁ μισθός, αὐτός πού παρέχεται, ὡς μία συμβατική ὑποχρέωση τοῦ κράτους γιά τήν περιουσία, τήν ὁποία ἔχει κατά διαστήματα πάρει ἀπό τήν Ἐκκλησία. Καί ὅμως, αὐτό ἀποσιωπᾶται τεχνηέντως, ὥστε νά ρίχνεται λάσπη συνεχῶς στά πρόσωπα τῶν Ἱερέων μας, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ φρυκτωροί αὐτοῦ τοῦ τόπου καί οἱ ὑπηρέτες τοῦ Λαοῦ. Ὅλοι αὐτοί πού ὑποστηρίζουν τήν διακοπή τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου, πρέπει νά γνωρίζουν, ὅτι γιά νά γίνῃ αὐτό, πρέπει νά καταργηθοῦν οἱ συμβάσεις, βάσει τῶν ὁποίων, τό Κράτος κατά καιρούς ἀπαλλοτρίωσε τήν Ἐκκλησιαστική περιουσία, ἀναλαμβάνοντας τήν ὑποχρέωση τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου, νά ἐπιστραφῇ ἡ περιουσία αὐτή (καί ἐφ' ὅσον αὐτό δέν εἶναι δυνατόν ὡς ἀντιλαμβάνεσθε), νά ἀποτιμηθῇ ἡ ἀξία της μέ τά νῦν δεδομένα καί νά δοθοῦν τά χρήματα στήν Ἐκκλησία γιά τήν μισθοδοσία τῶν Κληρικῶν.

Ο ελεεινός ρασοφόρος γράφει γιά τις ἀπαλλοτριώσεις ἐκκλησιαστικῶν ἐκτάσεων (ας παραβλέψουμε πρὸς το παρόν, τόν τρόπο με τόν ὁποῖο ἀποκτήθηκαν [πάντως ὄχι με μεροδούλι]) ἀπό μέρος τοῦ ἐλληνικοῦ κράτους καί βάζει ἐντός εἰσαγωγικῶν το «κοινωφελεῖς» (σκοποί). Δηλαδή, ἐμμέσως πλην σαφῶς, ἐννοεῖ πῶς το κράτος ἀπαλλοτρίωσε μέρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας γιά ἰδιοτελεῖς σκοπούς. Επιπλέον, δηλώνει ἔτσι τήν δυσἀρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν κίνηση αὐτή. Νά θυμίσουμε λοιπόν στον ἀήθη μητροπολίτη, αὐτό που σκοπίμως ἀποφεύγει νά ἀναφέρει στο λιβελλογράφημά του:

Οι κυριότερες ἀπαλλοτριώσεις που ἔκανε το ἐλληνικό κράτος ἦταν ἀποτέλεσμα ἐπιτακτικῶν ἀναγκῶν των ἐκάστοτε ἐποχῶν:

α) Γιά τήν ἀποκατάσταση των ἐξαθλιωμένων προσφύγων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,

- β) Για τις ανάγκες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου που αναγκαστικά σύρθηκε η Ελλάδα και της ανάγκες της ξενικής κατοχής, και
γ) Για την αποκατάσταση των ακτημόνων.

Ας μιλήσουμε σ' αυτό το σημείο με την γλώσσα της «φιλάνθρωπης» και «ελεήμονος» Εκκλησίας: Αφού βαυκαλίζονται οι «ταπεινοί» ρασοφόροι την αγάπη, την συμπόνοια και την αλληλεγγύη προς τον συνάνθρωπο και τον αναξιοπαθούντα, δεν θα έπρεπε να πάρουν αυτή την πρωτοβουλία οι ίδιοι αφού είχαν εκ των πραγμάτων την δύναμη; Δεν θα έπρεπε να τηρήσουν ευλαβικά το «Ο έχων δύο χιτώνας μεταδώτω τω μη έχοντι και ο έχων τροφάς ομοίως»; Γιατί δεν το έκαναν; Γιατί, απλά είναι υποκριτές και φιλοχρήματοι. Γιατί είναι κοπρόσκυλα που ζουν παρασιτικά εις βάρος της υπόλοιπης κοινωνίας. Η «φιλανθρωπία» τους φτάνει μέχρι ένα πιάτο φαί (κι αυτό με ξένα κόλλυβα), όταν οι ίδιοι τρώνε με δέκα μασέλες και χρυσά κουτάλια. Γιατί, στην πραγματικότητα, δεν επιθυμούν την ανόρθωση και την αποκατάσταση του ανήμπορου και του δυστυχή, αλλά την μόνιμη εξάρτησή του απ' αυτούς. Κανένας γιατρός δεν θέλει κατά βάθος να είναι όλοι υγιείς, γιατί θα χάσει το ψωμί του, όπως και ο δικηγόρος δεν μπορεί να επιθυμεί διακαώς την ομόνοια και την σύμπνοια μεταξύ των πολιτών, γιατί θα μείνει χωρίς πελάτες. Έτσι και η Εκκλησία: Η φτώχεια, η δυστυχία και η αναξιοπάθεια είναι απαραίτητα στοιχεία της επιβίωσής της. Στην ουσία, είναι το αντικείμενο πάνω στο οποίο έχει επενδύσει η Εκκλησία Α.Ε. Είναι το αίμα που θρέφει την βδέλλα. Και έχουν το θράσος μετά και μιλάνε για πατρίδα και εθνική συνεισφορά.

Επειδή όμως ο «ταπεινός» αυτός ιερέας επιμένει ιδιαιτέρως στην μισθοδοσία των «ηρώων» παπάδων, οι οποίοι «ἐργάζονται νύχτα καὶ ἡμέρα» (σιγά... θα σκιστεί κανένα καλσόν...), ας σταθούμε κι εμείς εδώ κι ας γίνουμε πεζοί για να γίνουμε και κατά το δυνατόν κατανοητοί.

Αν ο αγράμματος ιερέας, που πηγαίνει μερικές ώρες την εβδομάδα στη εκκλησία για να ψάλλει μπόλικά «Κύριε ελέησον» και ακατανόητα, σ' αυτόν και το εκκλησίασμα, τροπάρια και ψαλμούς, είναι «ήρωας», τότε αυτός που δουλεύει οκτώ ώρες κάθε μέρα (και ιδρώνει ο κώλος του), ενίοτε κι ανασφάλιστος, χωρίς να είναι βέβαιος πως θα δουλεύει και αύριο για να θρέψει την οικογένειά του, και πληρώνεται το ίδιο ή και λιγότερα από τον παπά, πως πρέπει να λέγεται; Πως λέγεται αυτός που παράγει έργο, σε αντίθεση μ' αυτόν που παράγει «πνευματική τροφή»; (δηλαδή αέρα κοπανιστό, τουτέστιν μπαρμπούτσαλα). Μπορεί να μας απαντήσει σ' αυτό ο μητροπολίτης;